

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 718/2025-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ERS Holding, spol. s r.o.**, Šamorínska 10, Bratislava, IČO 35 702 982, zastúpenej Advokátska kancelária DE IURE s. r. o., Šamorínska 10, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/57/2023 z 15. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie, alternatívne navrhuje zrušiť aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/209/2020-1009 zo 16. novembra 2022 vo výrokoch II a III. Navrhuje uložiť najvyššiemu súdu povinnosť priznať sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred najvyšším súdom a zároveň priznať sťažovateľke náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a ďalších príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 26Cb/402/2015 domáhala proti žalovaným v 1. a 2. rade určenia neplatnosti právneho úkonu – kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným v 1. rade a sťažovateľkou, v mene ktorej konal žalovaný v 2. rade, ktorej predmetom bol prevod nehnuteľností zapísaných na [REDAKOVANÉ], nachádzajúcich sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], obci Bratislava-mestská časť Ružinov (ďalej len „dotknuté nehnuteľnosti“), a ďalším petitom žiadala,

aby súd určil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností je sťažovateľka. Okresný súd rozsudkom č. k. 26Cb/402/2015-906 z 2. júla 2020 žalobu zamietol a žalovaným priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. V konaní nebolo sporným, že sťažovateľka a obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], a.s., uzatvorili zmluvu o úvere so zabezpečením, ktorým bolo zriadenie záložného práva na dotknutých nehnuteľnostiach, pričom v dôsledku porušenia povinností sťažovateľky ako dlžníka riadne a včas splácať dlžnú sumu úveru obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], a.s., využila zmluvné dojednania obsiahnuté vo všeobecne záväzných obchodných podmienkach a z dôvodu podstatného porušenia zmluvy vyhlásila úver za splatný a následne splatnú pohľadávku postúpila na žalovaného v 2. rade. Sťažovateľka predmetné postúpenie pohľadávky namietala žalobou na Okresnom súde Bratislava I, ktorý rozsudkom č. k. 28Cb/141/2015-680 z 22. decembra 2016 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 4Cob/55/2017-722 z 19. júla 2018 žalobu zamietol, z čoho vyplýva, že postúpenie pohľadávky medzi obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] a žalovaným v 2. rade je platné, a z tohto dôvodu sa súd námietkami sťažovateľky vznesenými v tomto konaní nezaoberal a v celom rozsahu sa stotožnil so zisteným skutkovým a právnym názorom vysloveným ako Okresným súdom Bratislava I, tak i krajským súdom a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky považoval za nespornú skutočnosť. [REDAKOVANÉ], a.s., postúpila pohľadávku na žalovaného v 2. rade, s ktorou prešlo na postupníka aj zabezpečenie formou záložného práva, ktoré je akcesorické a sleduje pohľadávku, ktorú zabezpečuje. Postupujúc v medziach zmluvy o zriadení záložného práva, žalovaný v 2. rade vykonal priamy predaj dotknutých nehnuteľností, ktorý sťažovateľka rozporovala. Okresný súd námietky sťažovateľky týkajúce sa neprimeranosti výkonu záložného práva, jeho rozporu s dobrými mravmi vo vzťahu k hodnote záložným právom zabezpečovanej pohľadávky, relatívnej neplatnosti kúpnej zmluvy (§ 40a Občianskeho zákonníka) a absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy (podľa § 39 a § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka) vyhodnotil ako neopodstatnené. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 3Cob/209/2020-1009 zo 16. novembra 2022 tak, že I. návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietol, II. rozsudok okresného súdu potvrdil a III. žalovaným v 1. a 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Odvolací súd, konštatujúc správnosť rozsudku okresného súdu a stotožňujúc sa s jeho dôvodmi, uviedol, že súd prvej inštancie zistil v potrebnom rozsahu skutkový stav a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite, podrobne a logicky odôvodnil. Vo vzťahu k odvolacej námietke sťažovateľky, v zmysle ktorej súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, uviedol, že sťažovateľka na pojednávaní 18. februára 2020 navrhla vykonať znalecké dokazovanie na určenie všeobecnej hodnoty nehnuteľností a vypočutie štatutárnych zástupcov žalovaných k okolnostiam nájomnej zmluvy s [REDAKOVANÉ] a vypočutie nájomcu [REDAKOVANÉ], pričom na ďalšom pojednávaní (2. 7. 2020) sťažovateľka upustila od vykonania navrhnutých dôkazov, pokiaľ súd uzná, že nie sú potrebné. Krajský súd poukázal na časť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom uviedol, prečo nepovažuje vykonanie navrhnutých dôkazov za účelné, zdôrazňujúc, že predmetom konania je určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a určenie vlastníctva, a nie žaloba na plnenie. Návrh sťažovateľky na prerušenie konania krajský súd vyhodnotil ako neopodstatnený, keďže nie je daný žiadny dôvod na prerušenie konania, ktorý by napĺňal dikciu § 162 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), keďže v trestnom konaní sa neriešia otázky, od ktorých by záviselo rozhodnutie v pojednávanej veci.

3. Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie stěžovateľky odmietol ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c) a f) CSP.

II.

Argumentácia stěžovateľky

4. Proti napadnutému uzneseniu podala stěžovatelka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:
- a) Odmietnutie dovolania stěžovateľky ako procesne neprípustného nie je zákonne a zrozumiteľne odôvodnené, čo zakladá jeho nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť.
 - b) Všeobecné súdy nevyhodnotili dôkazy v súlade s § 191 CSP a nekonali v súlade s § 185 ods. 2 CSP, pokiaľ vo veci rozhodli bez vykonania dôkazu oboznámením sa s kúpnu zmluvou a dokladom o zaplatení kúpnej ceny, čím porušili základné právo stěžovateľky na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, základné právo vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej právo na spravodlivý súdny proces. Rozsudky okresného súdu a krajského súdu sú preto svojvoľné bez zákonného odôvodnenia a bez zákonného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd sa s uvedeným skutočnosťami v napadnutom uznesení nevysporiadal, a preto vec nesprávne právne posúdil. Rovnako sa najvyšší súd nevysporiadal s nevykonaním stěžovateľkou navrhnutého dokazovania výsluchmi svedkov – konateľov žalovaných. Nevykonaním znaleckého dokazovania na stanovenie všeobecnej hodnoty nehnuteľností navrhovaného stěžovateľkou došlo k porušeniu vlastníckych práv stěžovateľky, ako aj jej práva na spravodlivý súdny proces.
 - c) Dovolací súd má konať ako súd prvej inštancie a prihliadať na dôkazy predložené v dovolacom konaní a vyhodnotiť ich a ak tak nekoná, porušil čl. 2 ods. 2 ústavy a právo stěžovateľky na spravodlivý proces.
 - d) Všeobecné súdy konali v rozpore s § 187 CSP, ak odvolací súd vedel, že vo veci prebieha trestné konanie, a nielenže neprerušil odvolacie konanie podľa § 162 ods. 1 písm. a) a ods. 2 CSP, ale ani nevzal do úvahy dôkazy vykonávané v trestnom konaní.
 - e) V rámci súdneho konania pred súdom prvej inštancie nebol zo strany súdu prvej inštancie poskytnutý stranám sporu v zmysle § 181 ods. 2 CSP predbežný právny názor, pričom odvolací súd predmetný procesný nedostatok súdu prvej inštancie neodstránil. Uvedené ovplyvnilo procesný neúspech stěžovateľky v prejednávanej veci.
 - f) Namietala svojvoľné odôvodnenie rozsudku krajského súdu vo vzťahu k (ne)zaplateniu kúpnej ceny, s ktorým sa dovolací súd nevysporiadal.
 - g) Najvyšší súd vec nesprávne právne posúdil aj v časti dovolania, kde stěžovateľka namietala nesprávne právne posúdenie veci, keď podľa názoru stěžovateľky mal povinnosť sa zaoberať ňou nastolenými otázkami týkajúcimi sa nepomeru hodnoty zálohu a zabezpečovanej pohľadávky.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie rovnosti účastníkov konania (čl. 47 ods. 3 ústavy), porušenie základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) a základného

práva vlastníť majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy) napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti pre nedostatok dôvodov.

6. Po oboznámení sa s obsahom ústavnej sťažnosti ústavný súd konštatuje, že v nej úplne absentuje relevantný ústavnoprávny argumentačný rozmer. Sťažovateľka zjavne poňala podanie ústavnej sťažnosti ako ďalší inštančný stupeň všeobecného súdnictva, pretože v nej v zásade opakuje svoju argumentáciu predloženú v konaní pred okresným súdom, krajským súdom a napokon aj dovolacím súdom. Ústavný súd pritom nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva všeobecnými súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného základného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (IV. ÚS 156/2021, IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020).

7. Posúdenie podmienok na uskutočnenie dovolacieho konania vrátane posúdenia jeho prípustnosti patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu. Posúdenie tejto otázky je teda vecou zákonnosti a jej vyriešenie v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku, ktorý je právnym predpisom ustanovujúcim v zmysle čl. 46 ods. 4 ústavy podrobnosti o realizácii základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 6 ods. 1 dohovoru), v konečnom dôsledku nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (III. ÚS 450/2017). To neplatí, ak by najvyšší súd posúdil danú otázku ústavne neutržiteľne v neprospech sťažovateľa.

8. Podľa všeobecne aplikovaného doktrinálneho prístupu ústavným súdom všeobecný súd sa musí vysporiadať s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. I. ÚS 122/2012, III. ÚS 258/2025).

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu bolo úlohou ústavného súdu posúdiť, či dovolací súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu.

10. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že vo vzťahu k prvému výroku rozsudku krajského súdu, ktorým bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu sťažovateľky na prerušenie odvolacieho konania, dovolanie najvyšší súd odmietol, pretože napadnutý rozsudok v tejto časti nie je v zmysle § 420 písm. f) CSP rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej a ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Vo vzťahu k zostávajúcim dvom výrokom rozsudku krajského súdu, vo vzťahu ku ktorým sťažovateľka uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, najvyšší súd uviedol, že v procesnom postupe krajského súdu nezistil žiadnu tzv. vadu zmätočnosti (závažné procesné pochybenie odvolacieho súdu), ktorou by bolo sťažovateľke znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP alebo práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Zdôraznil, že procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, sporové strany mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie, tvrdiť skutočnosti týkajúce sa uplatneného nároku a na jeho preukázanie uplatňovať procesné návrhy na vykonanie dokazovania. Poukázal na to, že sťažovateľka v dovolaní uviedla tie

isté námietky, ktorými sa zaoberali už sudy oboch inštancií a v odôvodneniach svojich rozhodnutí sa s nimi aj dostatočným spôsobom vysporiadali. Vyhodnotil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Najvyšší súd posúdil tvrdenie sťažovateľky, v zmysle ktorého sa odvolací súd nevysporiadal s jej relevantnými odvolacími námietkami, ako neopodstatnené, poukazujúc na konkrétne body odôvodnenia rozsudku krajského súdu. Najvyšší súd sa vyjadril aj k sťažovateľkou uplatnenej námietke nevykonania ňou navrhnutých dôkazov (bod 53 napadnutého uznesenia), pričom sa oboznámil aj so záznamom vyhotoveným technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku z pojednávania a obsahom zápisnice z pojednávania konaného 2. júla 2020, vyhodnotiac, že je bez akýchkoľvek pochybností, že na vykonaní navrhovaného dokazovania výsluchom konateľov žalovaných, svedka [REDACTED] a doplnením znaleckého dokazovania sťažovateľka netrvala a nechala na zvážení súdu, aby rozhodol, či ich vykoná alebo rozhodne na základe spisového materiálu, ak mu to postačuje. Najvyšší súd dal odpoveď aj na námietku sťažovateľky, v zmysle ktorej jej zo strany súdu prvej inštancie nebol podľa § 181 ods. 2 CSP poskytnutý predbežný právny názor, čo podľa nej ovplyvnilo jej procesný neúspech v prejednávanej veci, ku ktorej uviedol, zdôrazňujúc, že rozhoduje už o právoplatne rozhodnutej veci, a preto § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu musí dosahovať intenzitu porušenia práva na spravodlivý proces, že je pravdou, že súd prvej inštancie, v rozpore s § 181 ods. 2 CSP neuviedol svoje predbežné právne posúdenie, ale zároveň podľa jeho názoru týmto nesprávnym procesným spôsobom nezasiahol do procesných práv sťažovateľky takým závažným spôsobom, aby došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces. Elaboroval, že sťažovateľka aj bez predbežného posúdenia veci súdom vedela, ktoré skutočnosti sú medzi stranami sporu sporné, a nič jej nebránilo podprieť svoje tvrdenia dôkazmi a predovšetkým trvať na ich vykonaní. Nestotožnil sa s jej názorom, že výsledkom, i keď nesprávneho procesného postupu, bol jej procesný neúspech v prejednávanej veci. Dodal, že v dovolacom konaní nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšej inštancie už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdov nižšej inštancie) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, a pokiaľ sťažovateľka nesúhlasí so skutkovými a s právnymi závermi odvolacieho súdu, tak nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, teda o tzv. vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. K uplatnenému dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP uviedol, že „právnymi otázkami“ dosiaľ neriešenými dovolacím súdom v znení, či a) neprimeraná hodnota zálohu vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávke veriteľa v zmysle záložnej zmluvy a s tým spojeného predaja zálohu s určením ceny zálohu v rozpore s § 151m ods. 8 Občianskeho zákonníka spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu kúpnej zmluvy, ktorá účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a b) či neprimeraná hodnota zálohu vo vzťahu k zabezpečovanej pohľadávke veriteľa v zmysle záložnej zmluvy spôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor s dobrými mravmi, sa ani jeden zo súdov nezaoberal, a teda dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd nezaložil svoje rozhodnutie na už uvedených právnych otázkach. Najvyšší súd poukázal na to, že okresný súd považoval kúpnu cenu za primeranú, pričom dôvody, vzhľadom na ktoré dospel k takémuto záveru, vysvetlil v odsekoch 72 a 73 odôvodnenia svojho rozsudku a s jeho závermi sa stotožnil aj odvolací súd z dôvodov uvedených v odseku 20 svojho rozsudku. Vo veci konajúce sudy nedospeli k záveru o neprimeranej

hodnote zálohu, kúpnej ceny a následne na toto zistenie neposudzovali platnosť právnych úkonov s tým, že by napriek konštatovanej neprimeranej hodnote dospeli k záveru o ich platnosti, k čomu smerovali sťažovateľkou v dovolaní formulované právne otázky. Uzavrel, že sťažovateľka sa jednoducho nestotožnila s posúdením hodnoty zálohu a kúpnej ceny súdmi ako primeranej.

11. Na základe preskúmania napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že argumentácia najvyššieho súdu nevykazuje žiadne znaky či už arbitrárneho, alebo formalistického prístupu k hodnoteniu podmienok prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), ktorý by nemal oporu v procesných kódexoch. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že najvyšší súd sa ústavne akceptovateľným spôsobom zaoberal a aj vysporiadal s uplatnenými dovolacími argumentmi sťažovateľky, pričom závery o neprípustnosti dovolania, ku ktorým dospel, sú založené na racionálnom, zrozumiteľnom a ústavne konformnom výklade právnej úpravy dovolania. Navyše, ako už bolo zmienené, sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neformuluje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu dovolacieho súdu žiadne konzistentné výhrady a žiadnym spôsobom ani nerozporuje závery ním prijaté. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje svoju odvoláciu a dovoláciu argumentáciu, pričom samotné spochybňovanie zistených skutočností, ktoré v čase rozhodovania okresného súdu a krajského súdu vyplynuli z vykonaného dokazovania, je len vyjadrením nesúhlasu s neúspechom v konaní o veci samej a ako také nie je spôsobilé vyvolať ústavnoprávny prieskum napadnutého uznesenia o odmietnutí dovolania.

12. Ak najvyšší súd ústavne konformným a akceptovateľným spôsobom dospel k názoru, že dovolanie sťažovateľky je potrebné odmietnuť, pričom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil dôvody, ktoré viedli k tomuto záveru, a tento názor nebol ústavným súdom vyhodnotený ako svojvoľný (a teda ústavne neudržateľný), je zjavné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi porušením práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a účinkami výkonu dovolacích právomocí najvyššieho súdu prejavovaných v napadnutom uznesení. Ústavný súd limitovaný dôvodmi podanej ústavnej sťažnosti preto konštatuje, že neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Čo sa týka námietky porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie tohto práva v spojení, resp. ako dôsledok namietaného porušenia svojich procesných práv. Keďže ústavný súd nedospel k záveru, že by napadnutým rozhodnutím mohli byť porušené tieto práva sťažovateľky, a tým spochybnená ústavná udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, neprichádzala do úvahy ani možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľkou označeného základného práva vlastníť majetok. Aj v tejto časti preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu